

<http://maxminus.weebly.com>

DIOGEN
pro kultura magazin pro culture magazine

<http://diogen.weebly.com>

SLAVA NEKA JE RIJEČIMA MUDRIM

Slava neka je riječima mudrim
I ljudima koji govore duboke istine.
Bez njih poznao sjaj svijeta ne bih
Nit' pokoran stao nit' pokoran ustao.
Slava neka je riječima mudrim.

Sjećam se mirisa pravednog ukusa
Jednakog moru u kapi slane vode
Jezik ga je u čvor snažno zavezao
I tajnu napisao slovima svetim,
Slava neka je riječima mudrim.'

Vosak imena palih zvijezda čuva
Arhanđel lice svjetlošću umiva.
Istoriju pišu sinovi majke robinje,
Duh im se vijekom pomena čeliči,
Slava neka je riječima mudrim.

Dlanom o dlan, kao stopom o zemlju,
Vaskrsava siromah iz zrna pšenice,
Odsedlava mazgu kraj konja vranog
Put mu se tragom krvavim poznaje,
Slava neka je riječima mudrim.

Točak vremena grešne ruke vrte
Sve što se okrene, vrati se lakše.
Teški su snovi vezani za kamen,
Ko nije Čovjek, potonuće sramno.
Slava neka je riječima mudrim.

IZGUBLJEN

Malo govori ali reci mi mnogo.
Koračaj , ali nemoj dugo. Nisam strpljiv.
Voli me ,ali nemoj previše. Otići ću.
Čekaj me. Nemoj brzo odustati.
Kad se pokaješ zbog tišine i dosade
Doći ću.

Vraćam se, ali se ne zadržavam.
Katkad ni sam ne znam
Zašto sam tu gdje jesam
I zašto nisam tamo gdje moram biti.
Ako me ne nađeš kada me potražiš
Oprosti mi, jer ja sebi ne mogu.

NE KOPIRATI

RADANJE PJESME

Pjesma je govor tišine ljudskog duha.
Ona se veze od osjećaja i njegove dubine
Nitima dugim kao dobra misao filozofa
I vrijednim kao jedinstveni doživljaj.

Nikada se ne piše bezvoljno i nužno.
Nikada se ne hvata u koštac sa stvarima.
Ona se proživi i tek nakon toga oživi
I kraj njen nikad nije napisan na hartiji.

Ne poznaje čovjeka kao što poznaje svijet.
Ona je putnik na nepotopivim brodovima
I kada misliš da znaš kako se pjesma rađa,
Ona iščezne, ali se nikad ne zaboravlja.

NE KOPIRATI

KAO PRAZNINA

Reci mi neke nove istine.
Naučio sam ih svaku kao brzalicu
I moj jezik se ne lomi kada riječ
Izgovara. Brži je od tvoje dobre misli.

Reci mi da si ista kao moja draga.
Znaću da sam ja lomio staklo
Pod tvojim rukama i rekao ti
Da sam pijanista kada se
Pretvoriš u dirku klavira.

Čujem da sam trn u tvom prstu
I da se hranim tvojom lažnom boli
Kao što se hranim svojim obećanjima
Da imaću srce još nekoliko minuta
A onda, biću ti draži od svih.

Tvoj sam lik crtao ugljenom na platnu.
Nisam mogao da uhvatim ono što jesi.
Svaki potez pretvorio se u boju
Koja ne osjeća ništa i ništa ne krije
I lik moj nikad dodirnuti neće.

NE KOPIRATI

LIBRETO ZA NOĆNU MUZIKU

Slušam noć kako plače. Ne mogu ništa da učinim.
Kule se ređaju poput drveća i vjetar ih broji.
Svaki lampion, žar je mog budnog oka.
Ne mogu da spavam, nisam navikao na taj zvuk.
Jedna, dvije, tri...kule sa hiljadu časovnika ranjavaju
Na svakoj stopi crne zemlje ono što se rađa, a zna
Da neće trajati dovoljno dugo da ne napusti tlo
I neće rasti dovoljno visoko da dotakne nebo.
Tri vranca galopiraju sokakom a niko ih ne prati.
Učini mi se na trenutke da sam manje živ nego ranije.
Pomislím kako je pokret neopisiva moć bitisanja
A kako je kamen ipak draži od trena koji prolazi
I onda priznam da ne mogu više da slušam buku.
Ono što vidim, nije ono što sanjam kada sam srećan.
Plaši me slika divljine i pitomosti. Plaše me iluzije.
Kolebam se i okrećem oknima. Još uvijek je tama.
Put se u put uvlači. Vazduh se u zrno pretvara.

NE KOPIRATI

ODISEJA

Na pragu Ekvatora, čekao sam svjetlost.
Svi su žurili, samo je nebo stajalo nepomično.
Mislio sam kako je dobro osjetiti toplinu
A znao sam da neće trajati dovoljno dugo
I znao sam da moram krenuti dalje,
A nisam. Bio sam vezan strahom.

Kao i svaki dobar sin dobrog oca,
Htio sam da pređem svoje kilometre.
Stanem, okrenem se. Budem ponosan.
Htio sam da sačuvam svakog prijatelja,
Da im kažem da je ovaj vijek kratak
I da je život njihov blizak mom.
Jadne mehaničke lutke su došle.
Podvalile su nevinosti kosmosa.
Zaustavile su Zemlju.
Nisam bio snažan.
Nastavio sam da čekam sam.

Slušao sam pjesme praznih ljudi.
Pripadao sam svijetu mokrih ulica.
Dugme za jačinu života, polomio sam.
Sanjao sam jedna krila i jednu rijeku.
Želio sam da vidim bolje svaku tačku
Ali doba moje kratkovidosti, došlo je.
Pogled mi je bio na nebu i pao je.
Molio sam ga da se vrati i vrisne.
Nije mogao da se odvoji od tla.

ONA SE NE VRAĆA

Znam. Nije to život već kratka snaga.
Danas tražim radost, a sutra- nema me.
Ostavljam je samu. Naša nit se pokidala.

Gaze drugi po svetosti njenog lika
Koji sam ostavio kad sam krenuo
Na fotografiji jedne rođene zore.

Osveta u ljubavi nije ljubav.
To je smrt jednog koje voli
A nikad više jutro drugog
Koji čeka da se probudi.

Ja jesam dalek i tužan kao sjena
Gutača vatre na površini vode.
Ja jesam otišao i tražio nas u nama.
Našao sam nas. Izgubio sam nas.

Preko viole prevlačim žicu od čelika
Mislim, sanjam i znam da je istina.
Mi smo bili jedno u trenutku i kosmosu,
A sada na krovu svijeta, neslanim morem
Bojim oči polovine koju sam ostavio.

NE KOPIRATI

PALADIO

Paladio, tvoje te kamenje ponovo zove
I u inat vremenu koje razara, ono stoji.
To je čast koju ti odaju visoki lukovi
Zdanja koja vrhovima paraju nebesa.

Horizont je spojio dvije krajnosti.
Sada smo možda srećniji nego ikad.
Imamo svoje zidove spasa i svoj plamen
A kao dar ostavljamo izgovorene molitve.

Paladio, postoje mjesta koja ćute.
Ne znamo zašto. Potomci smo ovog doba.
Ipak, učili su nas da i sami zidamo svoje
Nebodere vjere zbog vrijednosti prošlog.

Katkad nam se kule sruše i hladno bude.
Prespavamo na jednoj ploči i budimo se
Utisnuti na njenu površinu kao lišće jeseni
I onda dugo čekamo da nas vazduh odnese.

Ne krijem da pucaju ulice od teškog hoda,
I kao klatno glava se njiše od stopa do oblaka.
Istina je da svi tražimo sebe u nekom vitražu
I divimo se kamenju, uhvaćeni u istu mrežu.

Paladio, tvoji sinovi i kćeri govore mudro
I sviraju muziku koju ih je otac naučio davno.
Prolaznici ćute kada godine pričaju o tebi
I nikada tama ne rani ti imena jaku svjetlost.

ADAĐO ZA BESMRTNU ERATO

Niz njena leđa, sliva se vino davnina,
Kvaseći tanku, modro-ledenu draperiju
Žene u zanosu dana i novog vremena.
Obmotana vatrom oko njenih stopala
Eksplozija čežnje zri u tankim venama.
Kad je pogledam , kao da sopranom
Zarobljenim u muku, koleba se snažno
Da polomi dvije kristalne čaše na stolu.
U tom trenu se savijem kao list papira
Rukama pritisnut, dijeleći se lako na
Dvije nevješto stvorene polovine.

U uglu oka, naivno se plamen rađa
I miris prostora u četiri zida osvaja
Dva jasna lica i samo jednu glavu.

Isti onaj osjećaj tla koje nestaje
I širine neba za koju se hvatamo,
Opet je prisutan u toj silnoj želji
Da smrt ovog trenu nikad ne dođe.

NE KOPIRATI

BURLESKA

Život nije ništa do tragična burleska
Koja se katkad slavi, a katkad izgubi
U težini lamenta koji iz smrti izvire.

Postaje svejedno ko igra sve loše uloge
I ko tuđe riječi, prelama svojim glasom.

Misle , važno je samo kratko postojati
Malo govoriti a zatim i previše spavati
U danu, noći i zabludi. U koži otuđenoj.

U pogledu razbijenom na komade sna
I komade komada iskomadanih iluzija.

NE KOPIRATI

POKORAVANJE SEBE

Zamak je iznad nas kao i stabla visok.
Od dna do vrha, čitav je jedan svijet.
Sredina i dalje je tuđa i previše dobra.
Ponekad, svi bi bili neki drugi ljudi.
Treba umjeti postati kora drveta.
Treba naliti srebrne pehare vodom.
Iz čaša, uzimamo suštinu, prosipamo.
Hiljade sjemena koja padnu, rađaju.
Prolaze cikluse kao i mi, bića smo
Koja nije strah da budu velika
Ali jeste da budu nevidljiva.
Beremo te silne plodove mašte.
Od praha i pepela, zemlji vraćamo
Samo otiske i drage ljude.
Sve što uzimamo, odlazi iz ruku.
Kao pajaci igramo nasmijani
I nadmudrujemo se sa likovima
Elegičnih skitnica.

U suštini dana i vremena ,
Svi smo i sami plodovi doba
Ukorijenjenog u stvarnosti.
Ne možemo dalje.

NE KOPIRATI

VODA

Monsun je popio sve mirise praskozorja i zove me.
Moli me da ostavim kule i noći koje plaču kada neko ode.
Moli me da dođem i napravim mali čamac od dobrog drveta
I upoznam suštinu vode koja nema razloga da bude išta drugo.
Blagoslov je biti voda. Nečija si potreba, kap i snaga koja uslovljava.
Nikada ne bi mogao nastati od kamena i od papira koji trpi sve.
Tvoj put ne bi nikad došao kraju, ali to više nije put patnje.
Voda nema slabosti koje je uvlače u četiri zida i boje u tamno,
Ne diše , nema gospodara ,ne okreće se. Samo budi tišinu
Prolazeći pokraj uspavanih, nijemih i onih pokornih.
Njena arija je molitva radnika na sušnim poljima istoka.

Otišao bih .Ne bih se vraćao da opet budem zanatlija.
Krpim tuđe misli i ponekad potkujem svoje kad zaspim.
Vezujem u čvor dva konopca koja žude da se rastave
A nisam više jak kao riječ kada se prvi put izgovori.)
Blagoslov je biti voda. Mogao bih biti po prvi put hladan
I ne osjećati kako me steže doba i kako sam sve stariji.
Mogao bih , ako budem dostojan,zauvijek ostati biće koje jesam
I koje ne mora razumjeti tuđe vatre koje se šire razuzdano.
Mogao bih, ali nemam pravo da mijenjam život za vječnost.
Svakog jutra odlazim sa mjesta na kojem sam prethodno usnio
Srećan što i dalje čujem zov, a ne odazivam se.
I u vinu i u vodi , ja sam i dalje kap i mogu nestati.

SANJIVE OČI NAŠE ISTINE

Kako se ono izgubi putnik na svom putu
I kako mu se nebo tad nasmijalo slatko
A rekle bi knjige da gore nas čekaju teatri
Velikih snova i malih utjeha za tužne ljude.
Nije tako .Čovjek je nebu nebitna tačka
Stavljena u sred rečenice života koji ćuti
I on uzalud skače da dohvati i oblak i kišu.

Kako se ono proli krv mjesto ustajale vode
I kako joj se zemlja tad nasmijala sramno
A rekli bi , da hrani nas meso i meso jesmo
Hladno i nebitno sitoj utrobi velike lopte.
Jutra šapuću. Čast je pravdi brat od iste mati
I gdje jedno stane, drugo ga snagom goni.
Ipak , u istom času, koritom istim nisu tekli
Niti su zajedno duh istom bojom pokrivali.

Kako se samo vraćaju zime i njihove oštrine
I kako im se ono lišće opustjelih gora pokloni
A rekli bi ljudi da malo je leda na tuđem putu
I da previše je topline na tuđem ognjištu mira.
Mudrosti znaju, sve što je varljivo istini bježi
A samog sebe u ugao svojom sjenom satjera
I plaši se života , jer to tijelo, čovjek više nije.

ZATVORENIH OČIJU

Spavaj. Ustani i živi godinama.
Živi istinski. Zaspaj u hrabrom satu dana.
Rodi se posle sna. Njiši se u kolijevci.
Slučaj pjesmu koju ti mati pjeva.
Raduj se riječima koje ne razumiješ
U pjesmi koja te uspavljuje poput glasa
Mehaničke ptice navijene da prepjeva
Sve olovne i tečne dane koji dolaze.

Spavaj . Dan nije riječ od 24 glasa.
Noću se odmaraj od života i plači.
Slušaj onaj isti glas kao i na javi
Ali ne vjeruj njegovoj ljepoti
Jer ona ne mijenja stvarnost.
Važno je i u snovima kretati se.
Kada se probudiš , nastavi.

NE KOPIRATI

PTICE

Vraćaju se ptice modri svode.
Opraštaju se braća i sestre
Od svojih očeva i majki.

Zavodi ih razuzdana lopta.
Bosonogi hrle ka Edenskom vrtu.
Čovjeku tamo nije mjesto.

Istina spava u našim sjećanjima
Na detaljima triptiha prošlosti.
Padaju sa glava trnove krune.

Vraćaju se ptice modri svode.
Opraštaju se žedni od gladnih.
Postaju jedno.

Ne spajamo se. Nema nas.
Šetamo po tankoj žici.
Okrećemo se. Padamo.

Tlo nas mjesto prstiju dočekuje.
Dižu nas vode iz očnih jabučica.
Neko nas je opet isplakao.

Vraćaju se ptice modri svode.
Po tuđem licu sami lutamo.
Pravimo krovove od papira.

Ležimo nad žarom i sanjamo.
Srećni smo kada letimo.
Strah nas je oči da otvorimo.

Glasovi nikad ne spavaju.
Pričaju o krvi i slobodi.
Dah nas vremena pokriva.

Ustajemo i dižemo ruke.
Niko nam pogled ne uzvraća.
Mi odlazimo. Ptice se vraćaju.

Nemanja Dragaš je rođen 6. jula 1992. godine u Beogradu. Osnovnu isrednju školu završio je u Pljevljima. Dobitnik je diplome „Luča“. Od malih nogu, bavi se poezijom i objavio je dvije zbirke poezije: „Fantazija u plavom“ 2008. i „Mikrofonija zrelosti“ 2010. Njegove pjesme objavljujane su u zbornicima i časopisima, kao što su časopis „Avlija“ i književni magazin za Balkan. Član je Saveza književnika u otadžbini i rasejanju.

Učestvovao je na brojnim konkursima. Jedan je od pobjednika internacionalnog književnog festivala „Think- Tank- Town“ 2011. Učestvovao je dva puta na KUM-festu u Crnoj Gori. Jedan je od autora književnog zbornika mladih sa prostora bivše Jugoslavije, „RUKOPISI 34“. Njegova pjesma „Voda“ pohvaljena je od strane KK „Rujno“ iz Užica za najbolju pjesmu u 2011. godini. Na multimedijalnom festivalu u Pljevljima, osvojio je 3. mjesto u oblasti poezije. Bavi se i fotografijom i slikarstvom. Dobitnik je prve nagrade za fotografiju na temu „Mladi i selo“ 2011, i za likovni rad na temu „Planeta Zemlja“. Bio je stipendista Vlade Crne Gore tokom tri godine školovanja. Bavio se biologijom i osvojio je nagrade. Tačnije, četiri prva mjesta, među kojima je i prvo mjesto na Državnom takmičenju u znanju.

Sada je student Akademije umetnosti u Beogradu na odsjeku Produkcija u umetnosti i medijima.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>

NEKOLIKI